

Cesta za snem

Rostislav Šustr

Cesta za snem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Rostislav Šustr

Cesta za snem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cesta za snem

Rostislav Šustr

Mára Holeček
patron knihy

● ■ **pointa**

Napsal © Rostislav Šustr, 2024

Foto © Rostislav Šustr, 2024

Všechna práva vyhrazena.

ISBN tištěné verze 978-80-7691-441-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-496-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

***„Všechny naše sny se mohou stát
skutečností, pokud máme odvahu
je následovat.“***

Walt Disney

PŘÁNÍ, SNY A TOUHY

Každý člověk má svá přání, touhy, sny.

Svá přání si tvoříme častokrát i každý den, třeba i několikrát za den, a mnohdy nemusíme udělat žádný další vlastní krok, aby se přání splnilo. A když se nám ono přání splní, tak máme dobrý a příjemný pocit a následně si přežeme další a další věci, ať to jsou běžné každodenní věci, či nikoliv. Ale přání jsou jen přání a často se nenaplní. Pak jsme chvíli smutní, ale jen do doby, než si vysníme nové přání.

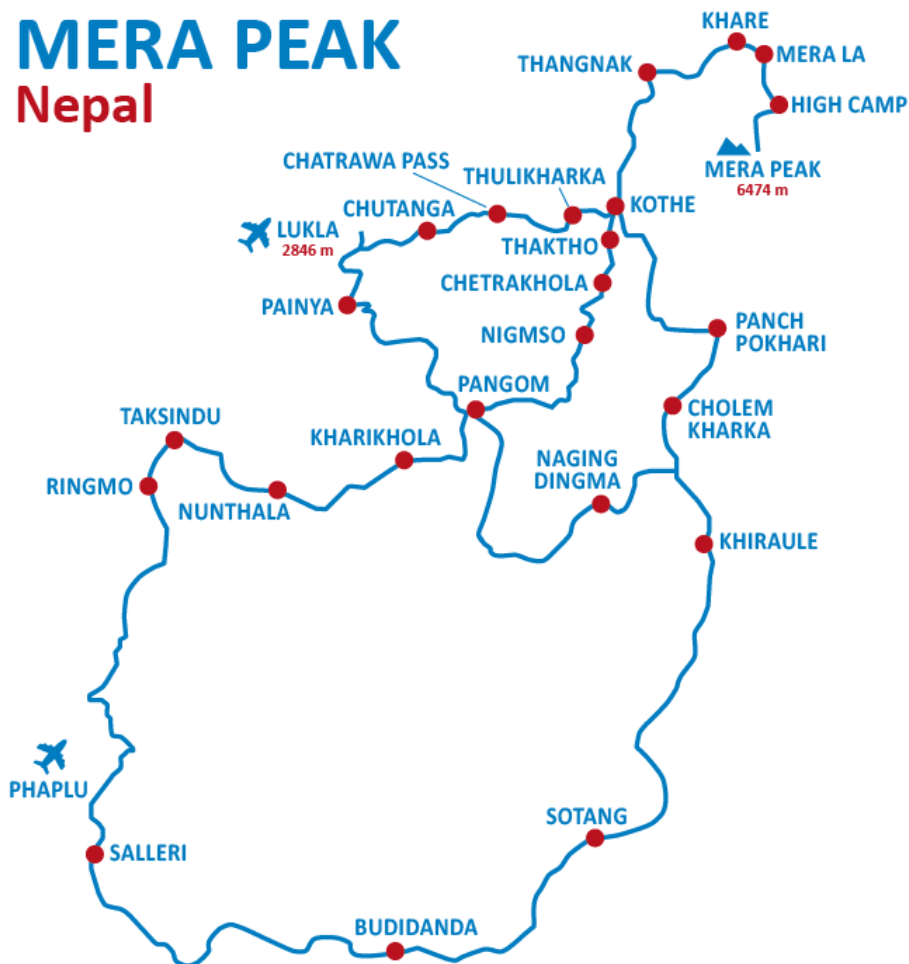
Touhu po něčem si vysníme v nějaké zvláštní situaci, nějakým podnětem, třeba shlédnutím filmu. Pak se snažíme si ji uspokojit, pokud možno co nejrychleji, a jsme spokojeni delší dobu, ale taky se často stává, že touha časem vyprchá, když se nám nedaří ji naplnit. Pak si jen povzdechneme a necháme to být.

Sen, ten si člověk vytvoří případnou zálibou, koníčkem, hobby. Člověk se také oblíbenou činností zdokonaluje, až si z ní může vytvořit životní sen.

Ale opravdový životní sen máme jen jeden nebo dva za život. Když životního snu dosáhneme, máme z toho obrovskou vnitřní radost a v paměti si ho neustále připomínáme. Že onoho snu nedosáhneme, tak se o jeho naplnění pokusíme... znovu a znovu.

MERA PEAK

Nepal

Himaláje

Už ten název zní ohromně. Kdejaký film, dokument, kniha, časopis, kde je zmínka o Himalájích, už to poutá pozornost. Mount Everest, nejvyšší hora na světě, ke které se váže nekonečně mnoho historek o odvaze, síle, odříkání, radosti, ale i o utrpení či smrti.

Vidět tento gigant na vlastní oči musí být obrovský zážitek. To by byl splněný SEN. No jo, jenomže... Je to daleko, vysoko, drahé, a navíc šlapat někde až tři týdny v zimě po kamenech a tahat se s těžkým batohem, potom udělat „kuk“, vyfotit si tu obrovskou horu, zase šlapat zpátky dva až tři týdny, tak to musí jen blázen nebo nějaký dobrodruh z Verneovek,

a navíc to má taky spoustu dalších ale. Raději si zajedu do tater a budu si představovat, jak asi je ten Everest vysoký.

Roky ubíhají a vy hltáte v televizi zprávy, jeden dokument za druhým, sem tam nějaký ten film. Ale pořád vás ta hora fascinuje, navíc jsou i další osmitisícovky, které mají své příběhy a dramata.

A najednou se blíží padesátka a zjistím, že se v horách stejně pohybují poměrně často a že tento sen vlastně není zas až tak nereálný. Děti jsou z domu, já se cítím fyzicky dobře, tak proč si ten sen nesplnit? Aspoň do základního tábora Everestu, už to by byl zážitek!

Najednou se rodina vyptává, co chci k padesátce, no, když už tak nějaký pobyt na vysokohorské chatě, to by bylo senzační – něco extra, co si jen tak nedovolím. Tak přemýšlím, kam bych chtěl jet. A najednou se mi v hlavě rozsvítí název Everest. Everest? To by nemusela být ani ta chata! Tak rodině oznámím: „Chci jet do Himaláji!“

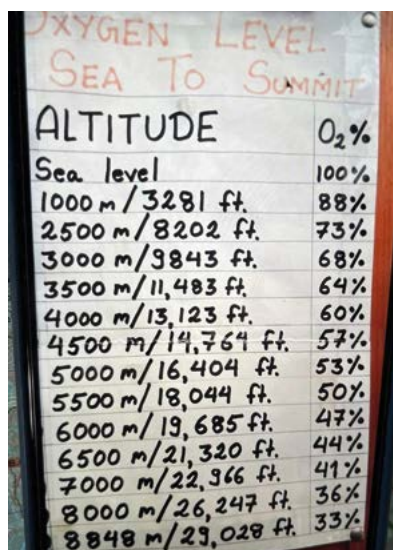
„Cooooóóó? Ty ses zbláznil, ty nejsi normální!“

Maminka: „Já ti to zakazuji!“

A tak začnu usilovně zjišťovat všechno možné o Himalájích a Nepálu. Jak se tam dostat, kolik by to stálo, co všechno by to obnášelo, přes kterou společnost tam odcestovat. A spoustu dalších informací. Pár společností, které to zajistí, by tu bylo, ale jak vybrat tu pravou? Každá má jiné ceny, jiné nabídky, jiné zajištění cesty. No nic, koupím si knihu průvodce Nepálem. Spousta informací o všem možném, kultuře, zvyklostech, náboženství, významné treky a taky „climbat summit“ neboli „vylézt na vrchol“, spousta různě náročných vrcholů. Najednou narazím na název hory „Mera Peak, 6476 m n. m., nejvyšší hora světa pro amatérské horolezce“, ze které je vidět pět osmitisícovek najednou – Cho Oyu, Everest, Lhotse, Makalu, Kangchenjunga. Z jednoho místa tolik osmitisícovek, a navíc Mount Everest je vzdušnou čarou jen cca 20 km. Bylo by něco neuvěřitelného toto zažít. No a natolik mne tato hora oslovila, že jsem začal zjišťovat všechno možné jen o ní.

A najednou zjišťujete a pokládáte si otázky. 6 476 m n. m., to je už hodně vysoko! Zvládnu to? Mám na to fyzicky? Vždyť nejvýše jsem zatím byl něco málo přes 3000 m n. m. Extrémní počasí, vítr až 200 km/h, teploty kolem minus 50°C. Málo kyslíku (cca 44 %), výšková nemoc, očkování, omezené druhy jídel (rýže, vejce, těstoviny, luštěniny, zelenina), vízum, covidové omezení a spoustu dalších věcí. Tak si říkám, jestli to má vůbec

cenu, jestli to za to všechno stojí, jestli jsem se opravdu nezbláznil. Jestli nezůstanu jen u toho snu a sem tam se nekouknu na TV, jak je to pohoří nádherné a jak úžasná hora ten Mount Everest je.

A handwritten table on a piece of paper titled "OXYGEN LEVEL SEA TO SUMMIT". The table lists altitude in meters and feet, and the corresponding oxygen percentage. The data shows a steady decrease in oxygen levels as altitude increases, from 100% at sea level to 33% at 8848 meters.

ALTITUDE	O ₂ %
Sea level	100%
1000 m / 3281 ft.	88%
2500 m / 8202 ft.	73%
3000 m / 9843 ft.	68%
3500 m / 11,483 ft.	64%
4000 m / 13,123 ft.	60%
4500 m / 14,764 ft.	57%
5000 m / 16,404 ft.	53%
5500 m / 18,044 ft.	50%
6000 m / 19,685 ft.	47%
6500 m / 21,320 ft.	44%
7000 m / 22,966 ft.	41%
8000 m / 26,247 ft.	36%
8848 m / 29,028 ft.	33%

No jo, jenže Walt Disney má jedno krásné motto: „**Všechny naše sny se mohou stát skutečností, pokud máme odvahu je následovat.**“ — *Walt Disney.*

A tato expedice by se tedy mohla stát skutečností, odvaha by byla, tak si říkám: „Jo, půjdu do toho a pokusím se splnit si svůj sen.“ Jak by možná řekl Walt Disney, bude to jako v pohádce.

DEN 0

Příprava

Nastává den 0, to spíš rok 0. Každý milovník hor, třeba i amatér horolezec, se připravuje na velkou akci hodně dlouho. Takže základ je mít kvalitní oblečení a výbavu, pokud možno co nejlehčí. Toto mám skoro splněno, jen sehnat speciální spacák do extrémních podmínek. Tak a jde se googlit, zadám požadavek do vyhledávače a... Hned mne polije studený pot. Kolik to stojí? To se asi posrali, za tu cenu si seženu ojeté auto. No nic, poptám se známých, kde sehnat kvalitní a levný spacák a kvalitní karimatku.

Po třech měsících beznaděje se na mne usmálo štěstí, jedna firma dělá výprodej zimních věcí. Kouknu na detaily, na recenze a mám v tom jasno – tento spacák беру. Super cena, super parametry, a tak si ho objedná. Když si jdu spacák vyzvednout, tak mne ohromí ta velikost. Cooooóóó, tohle jsem si objednal? Vždyť na to budu potřebovat malý vozík, abych to odnesl.

Doma jsem nesmírně mile překvapen, jak se tak obří spacák dá poskládat do malinkého pytlíku. Tak a teď se to musí vyzkoušet. Doma na balkoně? To nebude nic moc, to chce něco extra. Známy má v Jeseníkách turistickou chatu „Alfrédku“, tak tam zajedu a vyzkouším to.

O víkendu vyrazím do Jeseníků a bude se zkoušet. Přijedu ke kolegovi s tím, že u něho dneska přespím.

„OK, a kde si chceš lehnout?“

„Venku, kde jinde.“

„Cože?! Jsi normální, v takové kose? No dobrá tedy, jak chceš, ale lehni si dál od běžecké trasy, nejlépe někde mezi lavičky, v 7 ráno tady totiž pojede rolbař.“

Udělám si jednoduchý záhrab, vlezu do spacáku a pro jistotu jsem solidně navlečený, je přece kolem -15 stupňů a trochu fouká, a nad ránem má být ještě větší zima. Postupně se ale ve spacáku svlékám až do spodního prádla. Opravdu jsem velice překvapen, jak ten spacák izoluje teplo. Dlouho do noci koukám na oblohu, jak jsou hvězdy jasně vidět, ne jak ve městě, kde svítí spousta světel.

Kolega ráno kolem šesté hodiny, když zatápí v kamnech, aby mohl začít vařit pro hladové sportovce, kouká z okna, jestli jsem nezmrznul, a přitom vidí jen stoupající dým z hromady sněhu. To už jsem taky vzhůru a pěkně si vykuřuju.

Přijde ke mně a povídá:

„No to z tebe v těch Himalájích budou mít velkou radost, jak jim tam budeš vykuřovat.“

Taky ale zjišťuju, že jsem se opravdu luxusně vyspal. Vstanu, hodím spacák a karimatku přes rameno, vlezu do chaty a kolegyně na mne hned spustí:

„A ven, tady si nic balit nebudeš, v Himalájích taky nebudeš mít ráno takové teplo, a ani slovo, nebo ti neudělám ani hořký čaj.“

Na druhou stranu musím říct, že má pravdu, tak si ty věci jdu zabalit ven.

Potom zaklepu na okno a s prosíkem se dožaduju aspoň trochu toho teplého hořkého čaje.

„Nic nebude, ještě máme zavřeno.“

„Jenom dva prstíky a hned zase půjdu.“

„Ne, nic, ještě máme zavřeno, to známe; teď dva prstíky, potom celou ruku, a nakonec se tu nasáčkuješ celý, nic nebude.“ Ještě chvíli se tak popichujeme, až mne nakonec pustí dovnitř.

„No, když už ses sem Vetřel, tak dones dřevo do krbu a pozametej podlahu.“

„To vědět, že budu muset dělat, tak raději zůstanu venku.“

Po chvíli zastaví u chaty rolbař, zaklepe, vlezte dovnitř a baví se spolu s majiteli o trasách, jak to kde vypadá, co počasí atd. Kolegyně mu dá polévku a čaj.

„Já chci taky.“

„Ne, nic nebude, on aspoň něco dělá, ty ses tu přišel jen vyspat, nic nechceš dělat, a ještě si mne brzo vzbudil, buď rád, že jsi vevnitř.“

A tak k nim ještě párkrát přijedu přespat a pokaždé se odehrává podobný scénář. Jednou, když jsme tak večer seděli a ochutnávali kvalitu ohnivé vody, se to trochu protáhlo a ráno, když jsem otevřel oko, tak už kolem mne na lavičkách seděli lidi a dávali si svačinku. Hned mi bylo jasné, že asi bude zase slovní dovětek; to musím nějak zachránit, vezmu s sebou dřevo a jdu zaklepat na dveře, no a taky že proslov byl.

„Ale ale, kdopak se nám to tady vespinkal, my tu už makáme a pán si pospává.“

Hned přeju do obrany:

„Já jsem už dávno vzhůru, jen jsem byl pro dřevo.“

„Aha, a že to dřevo není od sněhu a je suché...“

„To víš, hluboko v lesích, kde to ani ty neznáš, roste speciální odrůda stromů, která není od sněhu a je suchá.“

„Jo ták, takže ty ničíš speciální odrůdu stromů místo toho, abys případně vzal nějaké staré suché dřevo.“

„Ježišmarja, přestaňte se popichovat a pojdte něco dělat, venku je fronta jak před Kauflandem.“

Jsou to skvělí lidé a humor je u nich na prvním místě.

Tak, spacák otestovaný, společnost, se kterou tam chci jet, jsem si už taky vybral, tak jsem poslal poptávku. Ještě ten den mi přišla smlouva s tím, že mám zaplatit zálohu. A tak si říkám... Když pošlu zálohu, už není cesty zpět, už to budu muset dotáhnout do konce. Ještě pár dní nad tím uvažuji, ale nakonec zálohu pošlu. Tak a je to, teď už musím.

Za pár týdnů mi přijde e-mail, že mám zaplatit letenku, hmmm, to bych už asi měl doma oznámit, že tam fakt pojedu. Tak jen tak mezi řečí utrousím, že jsem si zaplatil letenku. „Ty tam opravdu chceš jet?“

„Teď už musím, je to zaplacené.“

No, a tak to ví jen pár nejbližších.

Jak se slušně připravit na takovou akci? Ideální by bylo s někým, ale kde sehnat další poblázněné lidi, kteří budou dobrovolně makat každý víkend za jakéhokoliv počasí. To neseženete, jedině když bude hezké počasí a půjde se na pohodu a ne moc náročné trasy. No tak už zbývá jedině, odmakat si to sám a pořádně se fyzicky připravit, takže každý možný volný víkend mizím na hory. Trasy si plánuju pokaždé těžší a delší, batoh mám taky pokaždé těžší a těžší, mnohokrát s sebou nesu úplné zbytečnosti, jen abych to měl do kopce ztížené. Ke konci přípravy chodím po horách s batohem okolo 18–20 kilo jak nic. Tak si pomyslím, že bych mohl být slušně připravený.

Zkontroluju manuál, co si vzít s sebou, dokoupím poslední maličkosti a týden před odletem obejdu rodinu s informací, že příští týden odlétám do Himalájí. No a hurá do balení, stanovený váhový limit je jasný – 25 kg hlavní zavazadlo a příruční 7 kg. Celý týden to neustále přebaluju, počítám každý gram, abych se nějak vlezl do limitu. Jenže zabalit si věci na tři týdny i se zimní výbavou, to je nadlidský úkol. Den před odletem jdu na ranní směnu, jako by se nic extra nedělo. Po práci se pokusím bágly o něco odlehčit, ale marně. No, snad to nějak dopadne.

DEN 1

Odlet

Jedna velká, no, spíš obrovská taška a dva velké batohy, to bude teda cestování. V poledne sednu na vlak a vyrážím směr Praha. Na letišti se poprvé setkávám se zbytkem týmu Několikrát jsme převážili zavazadla, ale i jako skupina jsme toho měli moc. Když se příjemná paní za přepážkou podívala, kam letíme, tak přimhouřila obě oči a pustila nás bez příplatku za nadváhu. Velice mile mne překvapilo, jak jsme si jako plně neznámí lidé z různých pracovních prostředí hned mile lidsky sedli už na letišti.

Ještě v útrobách letiště zažívám první nádech budoucích himalájských dobrodružství. Z letadla, které právě přistálo a my s ním budeme za chvíli odléhat, vystoupili čeští špičkoví horolezci, kteří se právě z Himalájí vrátili. Naše průvodkyně je osobně zná, tak se prohodilo pár slov a honem do letadla směr Dubaj, devět hodin letu, to bude zábava. Ještě že v Dubaji máme pět hodin na přestup. No jo, jenže Dubaj je úplně jiný level letiště. Po přistání přestup do autobusu, který nás veze dvacet minut k terminálu. Naše průvodkyně nás popohání, abychom si pohnuli, že je málo času; při té velikosti letiště se už nedivím, že nám ještě v Praze říkala, že to bude v Dubaji s odřenýma ušima, ten přestup. A i když se doporučuje pro

přesun mezi terminály minimálně devadesát minut, tak je to tak tak, navíc nás párkrát odkážou na jiné odbavovací místo, takže běháme tam a zpátky, nahoru a dolů. Ještě že na letišti funguje interní autobusová doprava.

Hurá, konečně sedíme v letadle směr Nepál-Káthmándú.

Po dalších šesti hodinách letu jsme konečně přistáli v Káthmándú. Naše přání dostat se v klidu do hotelu se mívá účinkem, protože tady se svět otáčí o 180 stupňů, tady nikdo nikam nespíchá. Někdo jen tak zlehka z huby vypustí: „A začíná mistrovství světa v čekání, čekání na všechno.“

Když se dočkáme domluveného auta, které nás odveze na hotel, tak si všichni oddychnou, jenže předčasně, řidič musel být v minulém životě osobní řidič slečny Daisy. Když ale vidím, kudy jedeme, začínám se obávat, jestli tam dojedeme a v jakém stavu bude hotel, kde budu spát, ale jsem velice mile překvapen – jsme ubytováni v krásném, luxusním hotelu.

Po jednatřiceti hodinách se rychle ubytovat, dát si sprchu a sraz na recepci, kde nás bude čekat nepálský kontakt. Nepálec nám oznámil, že zítra ráno do Lukly neletíme, takže máme volný den, a že nám zajistí letadlo na další den, protože se naším směrem aktuálně nelétá. Hned si vzpomenu na připomínku z letiště: „Jo vlastně, tady budeme na všechno čekat.“

Hned se jednohlasně shodneme, že si zajdeme do česko-nepálské restaurace na jídlo. A jako bych to předpověděl, tady se opravdu na všechno čeká – já jsem na jídlo čekal tři hodiny. Jako omluvu, kterou jsem slyšel v pravidelných intervalech co třicet minut, jsem nakonec dostal drink a nealko zdarma. Nakonec jsem se dočkal i požadovaného jídla, samozřejmě vše zdarma, jenomže studené, ale to mi vůbec nevadilo, protože jsem měl docela velký hlad.

Během čekání a pozorování kolem sedících najednou zjišťuju, že u vedlejšího stolu sedí jeden český herec, který baví všechny okolo. Jak je ten svět malý.

Poté jsme hromadně vyrazili na průzkum Thamelu, centra nočního života v Káthmándú. A opravdu, centrum nočního života se vším všudy, to i známá Stodolní v Ostravě v nejslavnější době je slabý odvar.

Sedneme si do jednoho shisha baru, kde je živá hudba, dáme si něco k pití a pozorujeme okolí. Je na první pohled poznat, že název baru je opravdu přesný. Hned vedle nás seděla paní, která měla ve vodní dýmce určitě nějaký lepší materiál než ostatní. Naše pohledy střídavě mířily ke zmíněné paní a ke zpěvákovi, paní byla v pohybech a zpěvu výrazně napřed před aktuální písničkou, a to nás přimělo k tomu vydržet v baru co nejdéle, a to i přes veškerou únavu.

Nad ránem, než bar zavíral, se pomalu trousíme do hotelu, abychom se pořádně vyspali, protože jsme všichni z cesty dost unavení. Ještě že máme zítra volný den. Když se vracíme na hotel, tak si všimneme, že před ním stojí velká cisterna a dovnitř jsou natažené požární hadice. No to by nám ještě tak scházelo, aby na hotelu hořelo. Naštěstí nehořelo, jen se přečerpávala voda do zásobníku. Není tady totiž rozvod vody a každá budova má na střeše obrovské zásobníky.

DEN 2

Prohlídka města

Ráno nasnídaní a celí natěšení na dnešní den čekáme na Nepálce, který nám potvrdí, že zítra poletíme do Lukly, že to dalo hodně práce, ale je to zajištěné, ale že povolený váhový limit je jen 10 kg na hlavní zavazadlo a 5 kg na příruční zavazadlo.

„Cože, vždyť to je víc než polovina naší současné váhy!“

„No nic, snad něco během dne vymyslíme.“

Jenomže jak to vymyslet, 5–7 kg si každý ponese sám, zbytek věcí nám ponесou celou dobu nosiči. Na hotelu si můžeme uschovat věci, které nebudeme potřebovat.

„Teď by se hodil Copperfield.“

Během dne zjišťujeme, proč se nedá dnes odletět, všechny létající stroje jsou totiž vyslány na záchrané akce, zachraňují životy na Manaslu. Plně to chápeme a přejeme si, aby všichni byli v pořádku. Najednou by nám ani nevadilo odletět o něco později. Bohužel pár lidí se už domů nevrátí.

Jdeme se podívat do chrámu „Pašupatináth“ (vstup je zpoplatněn), od 5. století poutní místo pro všechny hinduisty, zasvěcen „Pánovi zvířat“ bohu Šivovi. Zároveň je to i pohřební místo pro movitější lidi, kde